

Gönül Altun Yazdı

GÖNÜL ALTUN'UN KÖŞE YAZISI

Biz,

çerçevesiz fotoğrafların zamanında, başka bir masalın kahramanıydık. Elimizde çamurdan, tahtadan oyuncaklarla kafa tutuyorduk dünyaya. Kilitleri olmayan kapılardan gönül saraylarına girer, o evlerin mutluluk karnavalında prensesler gibi ağırlandırdık. Ne en ufak bir yüksünme, ne en ufak bir kötü niyet, ne de verirseks eksiliriz korkusu. Burnumuzun direğinde, komşu Fatma Teyze'nin pişirdiği ekmeğin kokusu. Bir de sokakların tozuna karışmış seyyar hızarıcıların talaş tortusu.

Sokağın

başında görünen nur yüzlü dedelerin ceplerindeki şekeri bilirdik biz, amcaların gözündeki öcülerini görmezdik! Boynumuzda kolye silgilerimiz vardı, ikiye bölüp vermeyene "arkadaşım" demezdik. Papatyalardan taçlarımız vardı, çiçekleri ezmezdik!

Çalışkan

olmasak da merhametli çocuklardık, mahallede bir ölüm olsa kahkahalarla gülmez, son sesle müzik dinlemezdik. Lüks, bizim için, Almanya'dan gelen gurbetçilerin çikolatasıydı en çok. Beyaz Mercedeslerin ardından koşar ama illa bizim de olsun demezdik. Bizim mutluluğumuz, kızlı erkekli sokakta oynadığımız oyunlardı. Susadığımızda her evin zilini korkusuzca çalabileceğimizi bilirdik. Yemeğimizi her gün başka bir evde yerdik. İki zeytin, bir çekirdek...Yemek seçmezdik. Bir iki kıyafetle bir mevsim geçerdi, olmadı annelerimiz bize elbise biçerdi.

Şimdi,

fotoğrafların çerçevesi altından...İçinde mutluluğu arıyoruz. Gözlerde samimiyeti, dillerde dürüstlüğü. kalplerde iyi niyeti. Kendi olmayı unutmuş birilerini kendimiz sanıyoruz. Bizi büyüten masalların dışında şimdi biz, bambaşka bir masal anlatıyoruz.

"Uyuyan Güzel" uyanmıyor, "Kırmızı Saçlı Kız" kurdun elinden kurtulamıyor, "Rapunzel" in saçları süpürge olmuş, "Sindirella" balo salonlarında kendini unutmuş, "Pamuk Prenses" camdan korunağında prensini bekliyormuş.

Mış...Miş...Muş...Müş...

Bir varmış, bir yokmuş...!